

ΟΚΤΑΒΙΟ ΠΑΣ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΤΙΠΟΤΑ

Δεν υπάρχει τέλος,
Μήτε παράδεισος, μήτε Κυριακή
Δεν μας περιμένει ο Θεός
Στο τέλος της εβδομάδας
Κοιμάται
Δεν τον ξυπνάνε οι κραυγές μας
Μονάχα η σιωπή τον ξυπνά
Όταν σιωπάσουνε τα πάντα
Και δεν θα τραγουδάνε πια
Το αίμα, τα ρολόγια, τα άστρα
Θα ανοίξει τα μάτια του ο Θεός
Και στο βασίλειο του τίποτε
Θα επιστρέψουμε

ΠΙΟ ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

Όλα μάς απειλούν

Ο χρόνος που σε ζωντανά κομμάτια

Χωρίζει

Αυτό που ήμουν

Αυτό που θα είμαι

Καθώς μαχαίρι το φίδι

Η συνείδηση, λαβύρινθος από καθρέπτες

Βλέμμα υπνωτιστικό από έναν εαυτό υπνωτισμένο

Οι λέξεις, γκριζα γάντια, προσωπεία

Τα ονόματα μας

Που ανάμεσα σε μένα και σε σένα ορθώνονται

Τείχη κενού που καμιά σάλπιγγα δεν γκρεμίζει

ΕΓΩ ΘΥΜΑΜΑΙ

Εγώ θυμάμαι τη φωνή σου
Το σκληρό σου ύφος
Την αυστηρή κίνηση των χεριών σου
Θυμάμαι τη φωνή σου, φωνή ενάντια
Το λόγο σου τον εχθρικό
Τη λαγυρή σου τη φωνή του μίσους
Το τρυφερό γόνιμο μίσος
Το γενναιόδωρο σου μέτωπο σαν ήλιο
Και τη φιλία σου ανοιχτή σαν μια πλατεία
Σε κυπαρίσσια αυστηρά και νεαρό νερό
Την καρδιά σου, την φωνή σου,
Τη ζωντανή σου την γροθιά
Σταματημένα και κομματισμένα
Από τον θάνατο

ΟΙ ΜΟΧΘΟΙ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΗ

Κεφάλαιο 14

Δύσκολα προχωρώντας, χιλιοστό το χιλιοστό κάθε χρόνο
Φτιάχνω ένα δρόμο μέσα από τον βράχο
Εδώ και χιλιάδες χρόνια
τα δόντια μου τρώγονται
και τα νύχια μου σπάνε
Για να φτάσω πέρα,
Στην άλλη όχθη
Στο φως, στον ελεύθερο αέρα.
Και τώρα που τα χέρια μου αιμορροούν
Και τα δόντια μου τρέμουν ετοιμόρροπα
Σ' ένα κοίλωμα φαγωμένο από την δίψα και την σκόνη
Σταματώ και ατενίζω το έργο μου;
Πέρασα το δεύτερο μισό της ζωής μου σπάζοντας τις πέτρες
Τρυπώντας τα τείχη, γκρεμίζοντας τις πύλες και
Παραμερίζοντας τα εμπόδια που έβαλα
Ανάμεσα στο φως και σε μένα
Στην διάρκεια του πρώτου μέρους
Της ζωής μου.